

9C 50/2007-604

Číslo listiny	
TÁBOŘE (7)	
Dobro dne:	1. 11. 2017
čas	Krát příloh
čas	vešky

15 Co 529/2011 - 836

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy Mgr. Pavla Příbyla a soudkyň JUDr. Ivany Kosové a JUDr. Marcely Pechové v právní věci žalobkyně: J. [redacted] J. [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Janou Švestkovou, advokátkou se sídlem Praha 5, Nad Zlíchovem 9, proti žalovanému: V. [redacted] J. [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zast. JUDr. Ladislavem Novotným, advokátem se sídlem v Táboře, tř. 9. května 1282, o vypořádání společného jmění manželů, o odvolání obou účastníků proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 26.4.2011 č. j. 9 C 50/2007-604

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se **zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Citovaným rozsudkem soud I. stupně přikázal z věcí patřících do společného jmění manželů (dále jen SJM) do výlučného vlastnictví žalobkyně movité věci specifikované ve výroku rozsudku v celkové hodnotě 9.390,- Kč, koně Laru, Libru a Faraa v celkové hodnotě 71.000,- Kč a finanční prostředky na specifikovaných účtech v celkové výši 143.977,- Kč, žalovanému rovněž specifikované movité věci v hodnotě 40.935,- Kč, koně Fatimu, Rhodose a Lancelota v hodnotě 95.000,- Kč, podnik [redacted] v hodnotě - 1.315.042,- Kč a podnik [redacted] v hodnotě 183.791,50 Kč, žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na vypořádání podílů částku 1.881.630,- Kč do 6 měsíců od právní moci rozsudku a rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky, o nákladech státu a o povinnosti žalobkyně zaplatit na soudním poplatku částku 20.000,- Kč.

Měl za prokázané, že manželství účastníků uzavřené dne 13.10.1990 bylo rozvedeno rozsudkem ze dne 29.6.2006 č. j. 3 C 204/2005-37, který nabyl právní moci dne 9.8.2006. Ohledně rozsahu vypořádávaných movitých věcí vycházel ze shodných tvrzení účastníků; pakliže určité v odůvodnění rozsudku uvedené věci nevypořádal, toto řádně zdůvodnil. Vypořádáno bylo i zařízení posilovny, neboť nebylo oceněno v rámci podniku a tvrzení žalovaného, že bylo pořízeno již před manželstvím, nebylo podepřeno žádným důkazem. Naopak nepřihlížel k tvrzení žalobkyně, že ze společných prostředků bylo investováno do restaurování nábytku žalovaného 15.000,- Kč, neboť žalovaný toto tvrzení popíral a žalobkyně k jeho prokázání nenabídla žádné důkazy, ač byla poučena. Movité věci rozdělil dle přání účastníků a podle jejich užívání od rozvodu manželství; ohledně jejich ceny vycházel ze znaleckého posudku Ing. Brambůrka. Rovněž koně přikázal vždy do výlučného vlastnictví tomu z účastníků, který je měl v držení, vycházející z cen stanovených znaleckým posudkem; neuvažoval s valachem Nipem a ponym Luckou, neboť účastníci při posledním jednání shodně uvedli, že již nejsou v jejich držení. Z příslušných zpráv UniCredit Bank Czech Republic a.s. a ČMMS a.s. zjistil výši zůstatků na účtech ke dni právní moci rozvodu a

tyto prostředky přikázal žalobkyni, neboť to odpovídá právu dispozice s účty. Podnikatelské účty pak byly vzaty v úvahu znaleckým ústavem při oceňování podniků účastníků. Jelikož na výlučný majetek žalovaného bylo zapláceno pojistné v celkové výši 113.254,- Kč, byla tato částka započtena jako investice ze společného do výlučného majetku žalovaného.

Při posouzení charakteru podniků vyšel z toho, že účastníci fakticky provozovali společně podnik [redacted] (zpočátku žalovaný svým jménem, po návratu žalobkyně z mateřské dovolené ona), žalovaný současně hospodařil na pozemcích, které s provozem [redacted] fakticky i účetně souvisí. Proto uzavřel, že podnik [redacted] byl ve smyslu § 143 obč. zák., ve znění do účinnosti zákona č. 91/98 Sb., součástí bezpodílového spoluvlastnictví manželů (dále jen BSM), následně i součástí SJM účastníků (poukaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 684/2004). Proto tento podnik vypořádal jako součást SJM účastníků, když měl za to, že nepřekročil rámec žalobního návrhu, ačkoliv ten návrh na vypořádání podniku výslovně neobsahuje. Je ovšem zřejmé, že vůle obou účastníků, kteří mají v tomto řízení shodné procesní postavení, k vypořádání podniku směřuje. Do SJM účastníků náleží rovněž podnik [redacted] jehož činnost byla zahájena po účinnosti zákona č. 91/98 Sb., podle kterého předmět SJM tvoří rovněž věci sloužící k výkonu povolání jednoho z manželů. Naopak podnik žalobkyně založený před účinností uvedeného zákona účast žalovaného zřejmě nevyžadoval a nelze jej tak považovat za součást SJM. Hodnota všech podniků byla vyčíslena znaleckým posudkem a jeho doplňkem, když bylo vycházeno správně z ceny stanovené tzv. substanční metodou (oceněny byly jednotlivé složky podniků tak, jako by byl rozprodáván po částech), neboť použití výnosové metody nebylo u žádného z podniků shledáno vhodným. Hodnota podniku žalobkyně byla v doplňku znaleckého posudku určena částkou 311.256,- Kč, nebyla zpochybněna a soud z ní vycházel. Při vypořádání tohoto „samostatného“ podniku žalobkyně vyšel soud z ustáleného výkladu k § 149 odst. 2 obč. zák., podle kterého je podnikající manžel povinen nahradit do SJM takovou částku, která odpovídá pozitivnímu rozdílu mezi aktivy a pasivy jeho podnikání ke dni zániku manželství, tedy v zásadě cenu podniku. U podniku [redacted] soud vyšel z jeho hodnoty stanovené ve znaleckém posudku a jeho doplňku ve shodné částce 482.337,- Kč, od které pouze odečetl závazek za M [redacted] Š [redacted] v částce 114.754,- Kč (znaleckým ústavem nesprávně započteným do závazků podniku [redacted]), když existence tohoto závazku je prokázána fakturou a prohlášením věřitele. Jelikož hodnota podniku představuje částku 367.583,- Kč a dle smlouvy o sdružení se její účastníci na nákladech, zisku i ztrátách podílejí v poměru 1:1, představuje hodnota majetku podniku náležející žalovanému částku 183.792,- Kč. S určitými úpravami pak soud přistoupil ke stanovení hodnoty podniku [redacted] když ovšem žalobkyní vznesené námitky považoval z větší části za neopodstatněné. Nehmotná složka podniku, kterou měla představovat pouze klientela [redacted] byla oceněna jako nulová, s ohledem na její ztrátu v důsledku ukončení činnosti žalobkyně. Její tvrzení o pohledávce za společností Tagrea a.s. zůstalo nepodloženo jakýmkoliv důkazním návrhem (řízení bylo přitom koncentrováno na návrh žalovaného). Za neopodstatněné považoval soud její tvrzení, že znalecký ústav neměl k dispozici účetní dokumentaci; na straně 5 posudku je uveden výčet podkladů. Soud však zohlednil skutečnost, že součástí majetku podniku tvořily nemovitosti ve výlučném vlastnictví žalovaného. Byť podnik nemá možnost bez nemovitostí fungovat a jejich oddělení od ostatního majetku nemá smysl, odečítá soud od ceny podniku stanovené v doplňku znaleckého posudku částkou 5.751.409,- Kč cenu nemovitého majetku v částce 9.549.660,- Kč a dochází tak k hodnotě podniku v záporné částce -3.798.251,- Kč. Z této hodnoty pak odečítá nesprávně zařazený závazek vůči M [redacted] Š [redacted] ve výši 114.754,- Kč (jde o závazek u podniku [redacted]). Pakliže žalobkyně zpochybňovala závazky

restituční povahy pod body 20-28 tabulky znaleckého posudku, neprokázala, že by tyto byly zčásti zaplacený. Žalobkyně dále popírala existenci půjček ze strany rodičů žalovaného, vyjma půjčky na traktor v hodnotě 250.000,- Kč. Předložil-li žalovaný smlouvy o půjčkách, podle kterých mu rodiče půjčili částku cca 2.700.000,- Kč, vyplynulo ze znaleckého posudku z oboru kriminalistiky – technického zkoumání písma, že na 14 různých listinách z období let 1994-2006 bylo použito stejného kuličkového pera, což jejich autentičnost významně zpochybňuje. Především pak psací tahy podpisu věřitele [redacted] na sedmi smlouvách byly protlačeny na smlouvy později datované, což zásadním způsobem svědčí proti autentičnosti minimálně sedmi smluv. Proto soud uzavřel, že smlouvy předložené žalovaným poskytnutí půjček neprokazují. Vyslechl-li pak k těmto skutečnostem oba rodiče žalovaného, ti byli schopni prokázat do značné míry svou solventnost a oba shodně uvedli, že prostředky poskytovali. Ovšem žalovaného tíží důkazní povinnost nejen k prokázání tvrzení, zda a kolik peněz mu rodiče poskytli, nýbrž i z jakého právního důvodu. Jelikož smlouvy o půjčkách nepovažuje soud za autentické, mohl zohlednit pouze ty částky, které byly prokázány jinak; konkrétně půjčku ve výši 250.000,- Kč na pořízení traktoru, kterou sama žalobkyně připustila. Jelikož zpochybněn nebyl ani bankovní úvěr od Raiffeisenbank a.s., činí úvěry podniku [redacted] pouze 1.562.500,- Kč. Soud nepřihlížel ani k žalovaným tvrzenému závazku žalobkyně vůči podniku [redacted] ve výši 85.680,- Kč, který měl představovat spotřebovanou elektrickou energii; jelikož v rozhodném období byla žalobkyně manželkou žalovaného a až do rozvodu s ním alespoň částečně podnikala, je dle názoru soudu dluh pojmově vyloučen. Po těchto úpravách dochází soud k hodnotě podniku [redacted] v částce -1.315.042,- Kč. K posouzení hodnoty rozpracované výroby ke dni právní moci rozsudku o rozvodu byl vypracován znalecký posudek znalcem Ing. Hadravou, který za rok 2006 dospěl k závěru o ztrátě 71.364,- Kč. Byť si byl soud vědom toho, že po skončení hospodářského roku mohl vzniknout žalovanému nárok na výplatu dotací a jejich výši by bylo možno zjistit, žalobkyně takový důkazní návrh nečinila.

Dále se soud zabýval ve smyslu § 149 odst. 2 obč. zák. výší investic ze SJM do nemovitostí ve výlučném vlastnictví žalovaného. Účastníci užívali předmětné nemovitosti ke společnému podnikání, proto se předpoklad investic ze SJM jeví logický; na žalovaném bylo, aby prokázal tvrzení o investicích ze strany otce. Jelikož to se mu nepodařilo, vycházel soud z toho, že investice pocházely ze společných prostředků manželů. Ohledně jejich výše vycházel (po podrobném zdůvodnění) ze závěrů ustanoveného znalce Ing. Kratochvíla, který dospěl k částce 5.494.199,- Kč. Za důvodný pak soud považoval zápočet ve výši 200.000,- Kč představující investici do podniku [redacted]. Žalobce od počátku tvrdil, že rodiče mu poskytli částku 300.000,- Kč do založení tohoto podniku a rodiče to potvrdili. Jelikož dle obsahu spisu je zřejmé, že účastníci po celou dobu trvání manželství většími příjmy ani majetkem nedisponovali a naopak otec žalovaného byl solventní, jeví se jako velmi pravděpodobné, že do podnikání účastníků investoval. Byť tento předpoklad není dostatečný pro závěr soudu, jsou částky 2x 100.000,- Kč podloženy výpisy z účtů rodičů žalovaného a časově odpovídají založení nové společnosti (výběry peněz 27.4.2006 a 28.7.2006, založení společnosti 1.5.2006). S ohledem na rozvedenou situaci je věrohodné a logické tvrzení, že peníze byly určeny žalovanému na podnik [redacted].

Do výlučného vlastnictví žalobkyně tak byly přikázány věci v celkové hodnotě 224.367,- Kč, do výlučného vlastnictví žalovaného majetek v hodnotě - 995.316,- Kč, investice ze SJM do výlučného majetku jednoho z manželů představovaly u žalobkyně investice do jejího podniku v hodnotě 311.256,- Kč, u žalovaného investice do rekonstrukce

nemovitostí v částce 5.494.199,- Kč a naopak do společného podniku [redacted] bylo z výlučných prostředků žalovaného investováno 200.000,- Kč. Jelikož na vyrovnání přikázaného majetku by měla žalobkyně uhradit žalovanému 609.841,50 Kč a na vyrovnání investic žalovaný žalobkyni částku 2.491.471,50 Kč, představuje vypořádací podíl žalobkyně částku 1.881.630,- Kč. S ohledem na její vysokou výši, kterou bude zřejmě třeba uhradit z úvěru, ji soud uložil žalovanému k úhradě ve lhůtě 6 měsíců. Soud pak žalobkyni uložil povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 20.000,- Kč, neboť v průběhu řízení se ukázalo, že je namístě vypořádat dva podniky účastníků. Jelikož na znalecké dokazování bylo vyplaceno celkem 115.334,- Kč, připadá na každého z účastníků částka 57.667,- Kč. Žalobkyně zaplatila zálohu ve výši 40.000,- Kč, proto jí byla uložena k úhradě částka 17.667,- Kč, žalovaný zaplatil zálohu 20.000,- Kč, proto na něj připadá částka 37.667,- Kč. O nákladech řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť účastníci byli stejně úspěšní, když každý z nich získal jednu polovinu majetku.

Rozsudek napadli včas podanými odvoláními oba dva účastníci. Žalobkyně v odvolání tvrdila, že soud překročil jí podaný návrh, pokud rozhodl, že podniky [redacted] provozované na IČ žalovaného jsou společnými podniky a takto je vypořádal; návrh na vypořádání podniků neučinil ani žalovaný. Pokud by se jednalo o společné podniky, pak z hodnoty stanovené dodatkem znaleckého posudku nelze odečítat hodnotu nemovitostí vložených do takového společného podniku žalovaným. Do hodnoty podniku [redacted] by měla být zahrnuta hodnota rozpracované výroby v částce 920.666,- Kč dle závěru znalce. Při stanovení hodnoty podniku [redacted] by naopak nemělo být přihlíženo k závazku vůči M [redacted] Š [redacted] v částce 114.754,- Kč, který nebyl řádně prokázán. Dále poukázala na rozpor mezi účastnickou výpovědí žalovaného, že v tomto podniku má postavení tichého společníka, ovšem znaleckému ústavu předkládá smlouvu o sdružení; to navozuje dojem cílené změny. Ze znaleckého posudku pak plyne, že znalecký ústav z důvodu existence sdružení rozdělil hodnotu oceňovaného majetku a závazků na polovinu; výsledná částka 482.337,- Kč tedy představuje toliko podíl žalovaného a nelze ji již krátit na polovinu. Nesouhlasí se stanovenou výší investic ze společného majetku do nemovitostí ve výlučném vlastnictví žalovaného, když z důvodů blíže rozvedených upřednostňuje ocenění znalcem Ing. Miroslavem Jandou dle jí předloženého posudku oproti závěrům soudem ustanoveného znalce Ing. Pavla Kratochvíla. Nesouhlasí ani se zápočtem částky 200.000,- Kč jakožto investicí do podniku [redacted] neboť soud nespécifikoval, na základě jakého právního úkonu k takové investici mělo dojít. Za obecný a neodpovídající provedení dokazování považuje závěr soudu, že účastníci nedisponovali většími příjmy ani majetkem, zatímco otec žalovaného byl solventní. Bankovní výběr částek 100.000,- Kč dne 27.4.2006 a 28.7.2006 rodiči žalovaného neprokazuje, že žalovaný takové peníze převzal, kdy je převzal, na základě jakého právního úkonu a jakým způsobem byly prostředky investovány do podniku [redacted] navíc při ocenění tohoto podniku soud tuto investici nezmiňuje. Podle svého názoru prokázala investici do úpravy starožitného nábytku ve výlučném vlastnictví žalovaného částkou 15.000,- Kč. Jelikož nesouhlasí se závěrem soudu, že podniky žalovaného jsou společné, nesouhlasí s navýšením soudního poplatku o 10.000,- Kč za každý podnik. V případě rozhodnutí o nákladech státu dle § 148 odst. 1 o.s.ř. by náklady na znalecký posudek Ing. Pavla Kokiše, s ohledem na jeho závěry, měl nést výlučně žalovaný. Nesouhlasila (ve vyjádření k odvolání žalovaného) ani se stanovenou 6-ti měsíční lhůtou k výplatě vypořádacího podílu. Proto navrhovala změnu napadeného rozsudku s tím, že na vypořádání jí má žalovaný zaplatit částku 4.170.954,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný v odvolání požadoval, aby do vypořádání SJM byl zahrnut rovněž valach Nip, který náležel do SJM v době zániku manželství, a žalobkyně ho po rozvodu měla v držení; pokud až v průběhu řízení vypověděla, že by měl být v jejím výhradním vlastnictví, neboť na jeho pořízení měla obdržet peníze od svého otce, toto neprokázala. Žalobkyně rovněž neprokázala, že do SJM patří vybavení posilovny (konkrétně posilovací lavice, kovová hrazda a velká nakládací činka), neboť k tomu nenavrhl žádný důkaz, když žalovaný tvrdil, že si tyto věci sám vyrobil před uzavřením manželství. Za nesprávnou považuje hodnotu [REDAKCE] když soud nezapočítal většinu závazků vyplývajících z půjček od jeho rodičů a nevzal v úvahu, že na tento majetek byly vynaloženy prostředky pocházející z restitučních nároků otce žalovaného, které postoupil výhradně jemu. Závěry znaleckého posudku Ing. Pavla Kokiše nezpochybnují, že mu jeho rodiče půjčky poskytli. Nevylučuje, že některé smlouvy o půjčkách mohly být pòdepsány souběžně, aby byl v písemné podobě legalizován faktický stav. Podstatné je, že znalecký ústav z účetnictví žalovaného zjistil, že půjčky byly v účetnictví řádně evidovány, a to i v době před rozvodem manželství. Přestože některé půjčky byly v účetnictví vedeny jako vklad podnikatele, z časových souvislostí a dalších okolností je evidentní, že se jednalo právě o částky poskytnuté rodiči žalovaného, neboť z jiného zdroje nemohl žalovaný tyto prostředky mít. Některé půjčky byly přitom poskytnuty převodem z účtu na účet a minimálně u těchto je nezpochybnitelné, že mu je rodiče poskytli. Jelikož ke dni zániku SJM nebyly půjčky splaceny, měly být vzaty v úvahu při zjišťování hodnoty podniku. Existenci půjček potvrzuje i skutečnost, že k nim došlo v počátcích podnikání žalovaného, kdy účastníci neměli žádné finanční zajištění a měli minimální příjmy. Dále měla být hodnota podniku ponížena o restituční nároky, které mu byly bezplatně postoupeny otcem. Nesouhlasil s výší investic ze společných prostředků do nemovitostí v areálu [REDAKCE] v celkové částce 5.294.199,- Kč (s podrobným zdůvodněním), ani se zápočtem částky 113.254,- Kč zaplacené na pojistném na jeho pojistnou smlouvu s tím, že měla být započítána částka odbytného 69.616,- Kč. Konečně pak namítal nepřiměřeně krátkou lhůtu pro výplatu vypořádacího podílu.

Odvolací soud rozsudkem ze dne 15.11.2011 č.j. 15 Co 529/2011-669 rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že do výlučného vlastnictví žalobkyně přikázal shodné movité věci specifikované ve výroku rozsudku v celkové hodnotě 9.390,- Kč, koně Laru, Libru, Faraa a navíc valacha Nipa v celkové hodnotě 97.000,- Kč a shodné finanční prostředky na specifikovaných účtech v celkové výši 143.977,- Kč, žalovanému rovněž specifikované movité věci (s určitou úpravou) v hodnotě pouze 40.745,- Kč, shodné koně Fatimu, Rhodose a Lancelota v hodnotě 95.000,- Kč, žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na vypořádání podílů částku 2.960.561,- Kč do 1 roku od právní moci rozsudku a rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky a nákladech státu.

Z hlediska rozsahu vypořádávaných movitých věcí odvolací soud přisvědčil odvolání žalovaného ohledně věcí tvořících vybavení posilovny (posilovací lavice v hodnotě 100,- Kč a kovová hrazda v hodnotě 90,- Kč) a z vypořádání je vypustil. Předmětem vypořádání navíc učinil valacha Nipa v hodnotě 26.000,- Kč, kterého měla žalobkyně v držení ještě v době vypracování příslušného znaleckého posudku (jiná situace byla u ponyho Lucky, který předmětem vypořádání není). Za správný považoval závěr soudu I. stupně, který nezahrnul do vypořádání SJM účastníků částku 15.000,- Kč představující dle tvrzení žalobkyně investice vynaložené na opravu starožitného nábytku žalovaného (neboť tato skutečnost nebyla z její strany prokázána). Se soudem I. stupně souhlasil i ohledně závěru o částce 113.254,- Kč, kterou je nutné zohlednit náklady na pojištění žalovaného u pojišťovny Aviva (§ 149 odst. 2

obč. zák.). Souhlasil pak s odvoláním žalobkyně, že ani jeden z účastníků neučinil předmětem vypořádání podniky účastníků jako takové a že žalobkyně učinila předmětem vypořádání výši investic ze společného majetku do podniků náležejících výlučně vždy každému z účastníků ve výši odpovídající kladnému rozdílu mezi aktivy a pasivy v podnikání každého z účastníků. Současně nesouhlasil ani se závěrem soudu I. stupně, že podniky [redacted] provozované žalovaným náleží do SJM účastníků. Jelikož jde o jeden podnik žalovaného (tvořený dvěma relativně samostatnými částmi podnikání), musí mít tato jedna věc jeden právní režim. Odvolací soud pak nesouhlasil se zjištěním soudu I. stupně, že podnik [redacted] provozovali fakticky společně oba účastníci a po doplnění dokazování výpověďmi účastníků uzavřel, že se jednalo o oddělené podniky provozované vždy každým z účastníků, že netvořily součást BSM (rovněž žalobkyně začala podnikat do účinnosti zákona č. 91/98 Sb.) a netvoří ani předmět vypořádání SJM. Odvolací soud pak přisvědčil závěru soudu I. stupně, který z důvodů rozvedených znaleckým ústavem považoval za věcně správné stanovení hodnoty podniků účastníků na základě tzv. substanční metody, nikoliv metodou výnosovou. V případě podniku žalobkyně šlo o částku 311.256,- Kč, v případě podniku žalovaného tvořeného částmi [redacted] se jedná o částky 5.751.409,- Kč a 482.337,- Kč vyplývající z doplňku posudku znaleckého ústavu (přisvědčil přitom odvolání žalobkyně, že hodnota podniku žalovaného [redacted] byla v posudku stanovena částkou 482.337,- Kč již se zohledněním podílu žalovaného ve výši jedné poloviny dle uzavřené smlouvy o sdružení). Při výkladu, že se jedná o jeden podnik žalovaného, jehož cenu tvoří součet hodnot obou částí podniku, je z hlediska stanovení konečné hodnoty podniku bez významu, v souvislosti s provozováním jaké části podniku vznikly jaké závazky (jde o soudem I. stupně provedený přesun závazku vůči M [redacted] Š [redacted] který byl prokázán, z podniku [redacted] do závazků podniku [redacted]). Odvolací soud pak uvedl, že je-li podnik vymezen jakožto soubor (všech) hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání, a do vypořádání SJM účastníků náleží částka odpovídající pozitivnímu rozdílu mezi aktivy a pasivy takového podniku, není žádný rozumný důvod vyjímát z předmětu ocenění podniku jakékoliv jeho majetkové části. Proto dle názoru odvolacího soudu nebyl důvod odečítat hodnotu nemovitostí ve výlučném vlastnictví žalovaného zahrnutých do ocenění jeho podniku (ani výši restitučních nároků postoupených žalovanému jeho otcem). To současně dle odvolacího soudu znamenalo, že odpadl důvod dále samostatně oceňovat výši investic ze společného majetku účastníků do těchto nemovitostí ve výlučném vlastnictví žalovaného (jinak by bylo zhodnocení nemovitostí zahrnuto do vypořádání dvakrát). K problematice závazků podniku žalovaného vůči jeho rodičům odvolací soud vyslechl opětovně oba účastníky a rodiče žalovaného. Na základě výpovědi žalovaného a jeho rodičů ve spojení s obsahem listinných důkazů provedených již soudem I. stupně měl za prokázané nejen to, že rodiče žalovaného byli dostatečně solventní a že žalovanému tvrzené finanční prostředky poskytli (jak uzavírá soud I. stupně), ale rovněž právní důvod poskytnutí těchto finančních prostředků jakožto půjček. Proto odvolací soud dospěl k závěru, že všechny závazky z půjček poskytnutých do podnikání žalovaného jeho rodiči byly do stanovení ceny podniku žalovaného zahrnuty znaleckým ústavem důvodně. Důvodně pak byly zohledněny rovněž závazky restituční povahy, u kterých žalobkyně neprokázala jejich částečnou úhradu. Do stanovení hodnoty podniku žalovaného byl znaleckým ústavem zahrnut správně i závazek žalobkyně za spotřebovanou elektrickou energii v částce 85.680,- Kč, neboť pokud každý z účastníků provozoval svůj vlastní podnik, nelze existenci závazku jednoho z manželů vzniklého v rámci jeho podnikání vůči druhému z manželů vyloučit (s opačným názorem soudu I. stupně, která uvedený závazek vypustil, proto nesouhlasil). V případě rozpracované výroby a jejího dopadu na cenu podniku žalovaného dospěl soud I. stupně na základě provedeného dokazování

(zejména znaleckého posudku znalce Ing. Hadravy ve spojení se shodným závěrem znaleckého ústavu provádějící ocenění podniku žalovaného) ke správnému závěru, že tato rozpracovaná zemědělská výroba se nacházela ke dni rozvodu manželství účastníků ve ztrátě. Proto v souladu se závěry znaleckého ústavu oceňujícího podnik žalovaného vycházel z toho, že cenu rozpracované výroby není třeba zohledňovat. Proto odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně shora uvedeným způsobem, když lhůtu 1 roku k zaplacení částky vypořádacího podílu stanovil žalovanému dle § 160 odst. 1 o.s.ř. s ohledem na její vysokou výši a potřebu jejího obstarání (ať již formou půjčky, úvěru či prodejem majetku, neboť žalovaný dle průběhu řízení nedisponuje vyšší finanční částkou v hotovosti).

Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 25.6.2014 č.j. 22 Cdo 1215/2012-728 k odvolání obou účastníků rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolacímu soudu vytkl, že na základě vlastního hodnocení důkazů učinil jiná skutková zjištění, než soud I. stupně (ten vyšel ze zjištění, že rodiče žalovaného poskytli žalovanému pouze peněžní prostředky ve výši 250.000,- Kč na pořízení traktoru, zatímco odvolací soud uzavřel, že poskytli i další peněžní prostředky na vklad žalovaného a na pořízení vybavení podniků), a to s odkazem na listinné důkazy provedené soudem I. stupně, aniž by je sám zopakoval, a že další listinné důkazy (smlouvy o půjčkách) nehodnotil vůbec. Dále Nejvyšší soud shledal v rozporu s judikaturou (konkrétně s rozsudkem ze dne 24.2.2005 sp. zn. 22 Cdo 2545/2003) závěr odvolacího soudu, že z ocenění podniku žalovaného není důvod odečítat hodnotu nemovitosti ve výlučném vlastnictví žalovaného (ani výši restitučních nároků postoupených žalovanému jeho otcem). Nejvyšší soud naopak konstatoval, že pokud je podnik pořízen z výlučných prostředků jednoho z manželů, je při zjišťování ceny podniku nutné vložené výlučné prostředky podnikajícího manžela odečíst od zjištěné ceny podniku.

Odvolací soud dalším rozsudkem ze dne 9.1.2015 č.j. 15 Co 529/2011-761 rozsudek soudu I. stupně změnil tak, že do výlučného vlastnictví žalobkyně přikázal shodné movité věci specifikované ve výroku rozsudku v celkové hodnotě 9.390,- Kč, koně Laru, Libru, Faraa a navíc valacha Nipa v celkové hodnotě 97.000,- Kč a shodné finanční prostředky na specifikovaných účtech v celkové výši 143.977,- Kč, žalovanému rovněž specifikované movité věci (s určitou úpravou) v hodnotě pouze 40.745,- Kč, shodné koně Fatimu, Rhodose a Lancelota v hodnotě 95.000,- Kč, žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni na vypořádání podílů částku 1.255.037,50 Kč do 3 měsíců od právní moci rozsudku a rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky a nákladech státu.

S ohledem na přechodné ustanovení § 3028 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1.1.2014, postupoval odvolací soud při vypořádání společného jmění účastníků nadále podle zákona č. 40/1964 Sb., a to v intencích odůvodnění zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího soudu (když na ostatních svých závěrech neměl důvod ničeho měnit). Odvolací soud tak zopakoval důkazy provedené již soudem I. stupně ke skutečnostem týkajícím se poskytnutí peněžních prostředků ze strany rodičů žalovanému (konkrétně jmenované) a po jejich zhodnocení ve spojení s dříve provedenými důkazy výpověďmi účastníků a svědeckými výpověďmi rodičů žalovaného setrval na svých závěrech, že měl za prokázané nejen to, že rodiče žalovaného byli dostatečně solventní a žalovanému tvrzené finanční prostředky poskytli, ale rovněž právní důvod poskytnutí těchto finančních prostředků jakožto půjček. Byť autentičnost písemných smluv o půjčkách byla zpochybněna znaleckým posudkem Ing. Pavla Kokiše (ovšem zároveň otcem žalovaného byly v rámci jeho výsledku před odvolacím soudem logickým způsobem vysvětleny důvody, pro které přistoupili

k dodatečnému sepsání písemných smluv), vyplynulo i z hodnocení důkazů soudem I. stupně, že k poskytnutí prostředků rodiči žalovaného došlo. Pokud měl odvolací soud za prokázané poskytnutí těchto prostředků (a to i na základě výpovědi rodičů žalovaného), považoval současně za věrohodné výpovědi rodičů žalovaného i v té části, kde jako právní důvod poskytnutí finančních prostředků žalovanému uváděli půjčení těchto peněz. Proto odvolací soud nadále souhlasil s tím, že znaleckým ústavem byly do ocenění podniku žalovaného správně zahrnuty závazky vyplývající z půjček žalovaného od jeho rodičů. Pakliže součástí podniku žalovaného [redacted] byly i nemovitosti ve výlučném vlastnictví žalovaného, které byly při stanovení hodnoty podniku zohledněny, bylo nutné ve smyslu shora citovaného právního názoru Nejvyššího soudu hodnotu těchto nemovitostí od ceny podniku odečíst. Odvolací soud, s poukazem na názor vyslovený ve svém předchozím rozhodnutí, vyšel z ceny nemovitého majetku ve výlučném vlastnictví žalovaného v částce 9.549.660,- Kč stanovené posudkem znaleckého ústavu k době zániku SJM, kterou odečetl od ceny obou částí podniku žalovaného stanoveného v částkách 5.751.409,- Kč a 482.337,- Kč. Jelikož na základě tohoto postupu vyšla hodnota podniku žalovaného v záporné částce mínus 3.315.914,- Kč, ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu se tato částka do vypořádání SJM účastníků žádným způsobem nepromítla (zároveň tím pozbyla praktického významu záležitost zařazení půjček od rodičů žalovanému do ocenění podniku, neboť i v případě jejich nezohlednění by hodnota podniku žalovaného byla záporná). Ohledně investic ze společných prostředků vynaložených na nemovitosti žalovaného (§ 149 odst. 2 obč. zák.) přisvědčil odvolací soud hodnocení důkazů soudem I. stupně, který vycházel ze znaleckého posudku a výpovědi znalce Ing. Kratochvíla (oproti znaleckému posudku Ing. Jandy předloženému žalobkyní); pouze z důvodu součtové chyby soudu jde nakonec o částku 5.514.199,- Kč. Na základě znaleckého posudku Ing. Kratochvíla, ze kterého plyne určité rozfázování rekonstrukce (první etapa související s rekonstrukcí hlavní budovy [redacted] měla být ukončena v roce 1995 s ohodnocenou investicí 1.379.000,- Kč), učinil odvolací soud, s ohledem na nedobrou finanční situaci účastníků a prokázané poskytování prostředků rodiči žalovaného, závěr, že první etapa rekonstrukce byla placena z prostředků od rodičů žalovaného. Zároveň poznamenal, že s ohledem na absenci důkazů umožňujících v rámci této etapy rozlišit rekonstrukce provedené před a po převodu vlastnictví, nelze mít za prokázané vynaložení konkrétních společných prostředků na tuto etapu po převodu nemovitostí na žalovaného. Jelikož v dalších etapách byly na rekonstrukci použity prostředky z úvěru ve výši 1.800.000,- Kč od Raiffeisenbank a z dalšího úvěru ve výši 380.000,- Kč a zároveň žalovaný neprokázal, jaké konkrétní práce měly být prováděny svépomocí, odvolací soud uzavřel, že při celkové výši investic do nemovitostí 5.514.199,- Kč a po odečtení částky vynaložené na první etapu rekonstrukcí 1.379.000,- Kč a částek úvěrů 1.800.000,- Kč a 380.000,- Kč, zbývá částka 1.955.199,- Kč, která byla investována (§ 149 odst. 2 obč. zák.) za trvání manželství ze společných prostředků účastníků, neboť jiný zdroj nebyl prokázán. Ve smyslu těchto závěrů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně změnil s tím, že vypořádací částka, kterou je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni, činí 1.255.037,50 Kč.

Nejvyšší soud ČR rozsudkem ze dne 28.3.2017 č. j. 22 Cdo 1797/2015-789 k dovolání žalobkyně rozsudek odvolacího soudu opětovně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že v poměrech projednávané věci není podnik žalovaného součástí SJM, z provedeného dokazování je zřejmé, že půjčky byly žalovanému poskytnuty rodiči v souvislosti s jeho podnikáním (přestože v daňové evidenci žalovaného nejsou evidovány jako závazky, promítly se do ní jako tzv. vklad podnikatele či za prostředky takto získané byly pořízeny věci vedené v daňové evidenci) a uzavřel, že odvolací soud v souladu

s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu zohlednil předmětné závazky při určení výše pasiv podniku pro účely zjištění hodnoty, kterou je povinen podnikající manžel nahradit do SJM. Nejvyšší soud naopak přisvědčil dovolání žalobkyně, že v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu je závěr soudu odvolacího, že od ceny podniku má být odečtena cena nemovitostí ke dni právní moci rozsudku o rozvodu manželství, neboť od ceny podniku je nutné odečíst cenu nemovitostí k okamžiku jejich vložení do podniku žalovaného. Zároveň je v rozporu s rozhodovací praxí dovolacího soudu, pokud odvolací soud vypořádal jednotlivé investice do nemovitostí žalovaného, které jsou součástí jeho podniku, realizované v průběhu trvání manželství, neboť je obtížné kvantifikovat investice vynaložené ze společných prostředků na podnik žalovaného (a rovněž veškeré výnosy z tohoto podnikání plynoucí do SJM). Právě proto je povinen podnikající manžel nahradit do SJM částku rovnající se rozdílu mezi aktivy a pasivy jeho podniku, což zpravidla představuje cenu podniku (po odečtení vynaložených výlučných prostředků podnikajícího manžela), přičemž výše těchto investic je reflektována v ocenění aktiv podniku podnikajícího manžela. Namítla-li žalobkyně, že žalovaný neprokázal, že jeho podnik byl vytvořen i vynaložením jeho oddělených prostředků a že tudíž není nutné od ceny podniku odečítat cenu nemovitostí, dovolací soud k tomu poznamenal, že žalovaný tvrdil a prokazoval v průběhu soudního řízení (např. závěrečný návrh na č.l. 592), že cena těchto nemovitostí by měla být odečtena od ceny podniku, neboť tyto jsou v jeho výlučném vlastnictví.

Odvolací soud opětovně, s ohledem na čl. II. bod 10. zákona č. 7/2009 Sb., jímž byl s účinností od 1.7.2009 novelizován občanský soudní řád, projednal podaná odvolání podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30.6.2009, neboť napadený rozsudek byl vydán po řízení provedeném podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 30.6.2009. Podle § 212 o.s.ř. přezkoumal rozsudek soudu I. stupně v celém rozsahu a dospěl k závěru, že napadený rozsudek nelze potvrdit ani změnit.

Odvolací soud předně odkazuje na ty shora citované závěry v odůvodnění svých předchozích rozsudků, které nebyly dotčeny rozhodnutími dovolacího soudu. V tomto rozsudku se pak soustředil na důsledky posledního zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR na vypořádání SJM účastníků, s přihlédnutím k aktuální argumentaci účastníků.

S ohledem na odůvodnění zrušujícího rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR žalovaný tvrdil, že od ceny jeho podniku je třeba odečíst cenu nemovitostí v jeho výhradním vlastnictví, a to v obvyklé ceně k datu jejich vložení do podniku (konkrétně k 6.10.1994). K tomu navrhl vypracování znaleckého posudku, přičemž ke zjištění stavu nemovitostí ke dni jejich vložení do podniku navrhl výslechy svědků [redacted] a [redacted] a [redacted] podílejících se na rekonstrukčních pracích, výslechy účastníků a důkaz listinami o nákladech vynaložených na tyto rekonstrukce v roce 1994.

Žalobkyně předložila znalecký posudek s oceněním nemovitostí žalovaného ke dni 6.10.1994 dle cenových předpisů s tím, že v roce 1994 pojem obvyklé ceny neexistoval (byl zaveden až zákonem 151/97 Sb.) a proto takové ocenění není namístě. Ohledně stavu nemovitostí poukázala na to, že dle znaleckého posudku Bohemian Appraisal byly rekonstrukční práce prováděny až v letech 1994-2004. Kromě toho vyjádřila názor, že hodnota nemovitostí žalovaného by neměla být vůbec odečítána od ceny podniku, neboť žalovaný takový požadavek řádně nespecifikoval (ani listinou na č.l. 592 spisu, na kterou odkazuje Nejvyšší soud). Žalobkyně však požaduje aktualizaci znaleckého posudku k ocenění

podniku žalovaného, který v současné době nabízí prodej předmětných nemovitostí za částku 15.000.000,- Kč. Nadále žalobkyně nesouhlasí s tím, aby v ceně podniku žalovaného byly zohledněny půjčky od jeho rodičů, neboť nebyly řádně tvrzeny, natož prokázány (odkaz na znalecký posudek Ing. Kokiše), a nebyly ani předmětem dědického řízení po zemřelém [REDAKCE] (touto skutečností by se soudy měly zabývat z úřední povinnosti, když vyšla v řízení najevo). Ohledně výše investic do nemovitostí žalovaného pak odkázala na závěry znaleckého posudku Ing. Jandy.

Nejvyšší soud v odůvodnění zrušujícího rozsudku (zejména strana 5-6), s odkazem na svoji rozhodovací činnost, podrobně popsal zásady vypořádání SJM za situace, kdy se podnik nestal součástí SJM (zejména citace z rozsudku ze dne 28.7.2005 sp. zn. 22 Cdo 1052/2004), se závěrem (vycházejícím z rozsudku ze dne 25.9.2012 sp. zn. 22 Cdo 2380/2012), že podnikající manžel je povinen nahradit do BSM (nyní SJM) částku, která se rovná **kladnému (pozitivnímu) rozdílu mezi aktivy a pasivy jeho podnikání ke dni zániku BSM (SJM)**, což zpravidla představuje cenu podniku. Jelikož v dané věci podnik žalovaného není součástí SJM, není předmětem vypořádání SJM podnik žalovaného, nýbrž společné prostředky účastníků vynaložené za trvání manželství na podnik ve výlučném vlastnictví žalovaného. Proto není žádný důvod zohledňovat to, k čemu v rámci podniku žalovaného došlo po zániku SJM účastníků, neboť se jedná o výlučný majetek žalovaného jím provozovaný, který se společným jměním účastníků po jeho zániku nemá již nic společného. Z těchto důvodů není namístě aktualizace ceny podniku žalovaného dle požadavku žalobkyně, ale i nadále je třeba vycházet z rozdílu mezi aktivy a pasivy podniku žalovaného ke dni zániku SJM.

V odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu je zároveň výslovně a jednoznačně uvedeno, že **od takto stanovené ceny podniku žalovaného je nutné odečíst cenu nemovitostí k okamžiku jejich vložení do podniku žalovaného**. Tento postup plyne z principů vypořádání podniku, který není součástí SJM, vyplývajících z odůvodnění zrušujícího rozsudku Nejvyššího soudu. Dle odvolacího soudu nelze na uplatnění požadavku na odečet hodnoty nemovitostí žalovaného vložených do jeho podniku aplikovat ust. § 79 odst. 1 o.s.ř. o náležitostech žaloby, nýbrž postačuje, že v řízení bylo od samého počátku zřejmé, že příslušné nemovitosti jsou ve výlučném vlastnictví žalovaného (to tvrdila, včetně specifikace nemovitostí, žalobkyně již v podané žalobě) a že žalovaný v průběhu soudního řízení (i s ohledem na jeho vývoj) tvrdil, že cena těchto nemovitostí by měla být odečtena od ceny podniku (viz poukaz Nejvyššího soudu na závěrečný návrh žalovaného na č.l. 592 spisu). Pokud by byl správný názor žalobkyně, že takový nárok žalovaný neuplatnil řádně, neměl by Nejvyšší soud ČR důvod ke zrušení rozsudku odvolacího soudu se závěrem, že od ceny podniku žalovaného je nutné odečíst cenu nemovitostí k okamžiku jejich vložení do podniku žalovaného. Tímto právním názorem dovolacího soudu je soud odvolací, jakož i soud I. stupně, vázán (§ 243g odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 226 odst. 1 o.s.ř.).

Jde-li o způsob určení ceny nemovitostí žalovaného ke dni jejich vložení do jeho podniku, kterou je nutné odečíst od ceny podniku, je dle odvolacího soudu nutné přisvědčit názoru žalovaného, že touto cenou musí být cena obvyklá. Podle konstantní judikatury se cena majetku pro vypořádání SJM stanoví (jestliže se účastníci na ocenění nedohodli) cenou obvyklou, tj. cenou, kterou by bylo možné za převod majetkové hodnoty v rozhodné době a místě dosáhnout (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14.11.2002 sp. zn. 31 Cdo 2428/2000). Byla-li přitom v daném řízení rovněž cena podniku žalovaného zjišťována jako cena obvyklá, není žádný opodstatněný důvod nevycházet z ceny obvyklé i při ocenění

nemovitostí žalovaného vložených do jeho podniku. Přílehlavý pak není poukaz žalobkyně, že pojem obvyklé ceny byl zaveden až zákonem č. 151/97 Sb., o oceňování majetku (tedy po vložení nemovitostí do podniku žalovaného), neboť Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 8.10.2008 sp. zn. 22 Cdo 952/2007 uvedl, že „je-li třeba obchodní podíl, představující majetkovou hodnotu, ocenit v řízení o vypořádání SJM, nelze vycházet ze zákona č. 151/97 Sb., neboť tento zákon upravuje způsoby oceňování majetku a služeb pro účely stanovené zvláštními předpisy, přičemž oceňování věcí a jiných majetkových hodnot pro potřebu vypořádání SJM není účelem stanoveným některým zvláštním předpisem“, a uzavřel, že je třeba zásadně vycházet z tržní ceny, nikoliv z ocenění podle cenového předpisu.

K problematice ceny dle cenového předpisu a ceny obvyklé se vyjádřil Nejvyšší soud dále v rozhodnutí ze dne 30.1.1998 sp. zn. 2 Cdon 425/96, které se sice týká stanovení přiměřené náhrady při vypořádání podílového spoluvlastnictví, nicméně uvedené principy jsou použitelné obecně. Nejvyšší soud uvedl, „že není namístě vycházet z tzv. odhadní ceny zjištěné znaleckým posudkem podle cenového předpisu, neboť takový postup by odpovídal době, kdy se účastníci smluv nemohli odchýlit od ceny nemovitostí vypočtené podle cenového předpisu, ale nerespektoval by stávající právní stav, kdy lze při smluvních převodech sjednat i cenu odlišnou od ceny podle cenového předpisu. V těchto případech má cena zjištěná podle cenových předpisů jen určitý informativní, orientační význam a je směrodatná zejména pro daňové účely, jinak ovšem platí zásada smluvní volnosti a účastníci smlouvy již nejsou vázáni cenou zjištěnou podle cenového předpisu. Přitom pouze obecná cena vyjadřuje aktuální tržní hodnotu nemovitostí.“

Odvolací soud proto uzavírá, že ke dni 6.10.1994, kdy žalovaný nabyt na základě darovací smlouvy vlastnické právo k nemovitostem, přičemž s ohledem na postoje účastníků shora citované jde zároveň o okamžik vkladu nemovitostí žalovaného do jeho podniku, platila zásada smluvní volnosti dle zákona č. 40/64 Sb., občanský zákoník, tedy cenu nemovitostí žalovaného v té době vyjadřuje cena obecná (obvyklá).

Poukázala-li žalobkyně na nemožnost stanovení takové obvyklé ceny pro nedostatek srovnávacích materiálů, je stanovení obvyklé ceny nemovitostí otázkou odbornou, kterou si soudy nejsou oprávněny sami posoudit, a bude tedy na příslušném znalci (§ 127 o.s.ř.), aby se s konkrétním způsobem stanovení obvyklé ceny předmětných nemovitostí vypořádal. V případech, kdy nejsou dostupné informace od statisticky významného souboru dostatečně porovnatelných nemovitostí, připouští odborná literatura pro určení tržní ceny použití náhradní metody, ke které patří např. ocenění výnosové (shodně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.9.2007 sp. zn. 26 Odo 1553/2005 odkazující na odbornou literaturu).

K tomu, aby znalec mohl obvyklou cenu nemovitostí ke dni jejich vložení do podniku žalovaného stanovit, musí být zjištěn stav nemovitostí k uvedenému datu. Tvrdí-li žalobkyně, s poukazem na znalecký posudek ústavu Bohemian Appraisal, že rekonstrukční práce byly prováděny v letech 1994-2004, poukázal žalovaný na to, že již v průběhu roku 1994 (tedy před vložení nemovitostí do podniku) měly být rekonstrukční práce prováděny. Odvolací soud pak odkazuje na odůvodnění svého rozsudku ze dne 9.1.2015 č.j. 15 Co 529/2011-761 týkající se investic do nemovitostí žalovaného, konkrétně na obsah znaleckého posudku Ing. Kratochvíla, který provedl určité časové rozfázování prováděné rekonstrukce, přičemž první etapu související s rekonstrukcí hlavní budovy [redacted] časově zařadil do období od roku 1992 (kdy mělo být započato s přestavbou) do roku 1995 a investice v této etapě ohodnotil

částkou 1.379.000,- Kč; odvolací soud pak v odůvodnění uvedeného rozsudku poukázal na absenci důkazů (v době jeho rozhodování) umožňujících rozlišit v rámci této etapy rekonstrukce provedené před a po převodu vlastnictví. S ohledem na obsah znaleckého posudku Ing. Kratochvíla je zřejmé, že zjištění stavu nemovitostí ke dni jejich vložení do podniku žalovaného je významné, neboť významná (vysoká) je i částka těchto investic znalcem stanovená za celé období až do roku 1995.

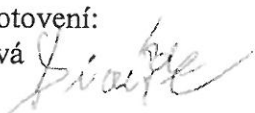
Jelikož ke stavu nemovitostí ke dni jejich vložení do podniku žalovaného a ke stanovení obvyklé ceny těchto nemovitostí k uvedenému datu nebyly dosud provedeny žádné důkazy, potom důkazní návrhy žalovaného výslechy svědků, výslechy účastníků, doklady o nákladech na rekonstrukci a znaleckým posudkem k ocenění obvyklé ceny nemovitostí představují rozsahlé doplnění dokazování, které ve smyslu § 213 odst. 4 část věty za středníkem o.s.ř. nemůže být v odvolacím řízení provedeno. Proto odvolací soud podle § 219a odst. 2 o.s.ř. rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil dle § 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř. k dalšímu řízení. V něm bude postupovat ve smyslu důkazních návrhů žalovaného, s výhradou provedení dalších důkazů, přičemž je vázán dle § 226 odst. 1 o.s.ř. právními názory odvolacího soudu (které vychází ze zrušujícího rozhodnutí soudu dovolacího). To současně znamená, že není důvod přihlížet k investicím do nemovitostí ve výlučném vlastnictví žalovaného vynaloženým po vložení nemovitostí do podniku žalovaného, neboť toto zhodnocení nemovitostí je promítnuto v ceně podniku ke dni zániku SJM. Pokud pak nedojde ke změně ve skutkovém stavu věci, není důvod, aby se soud I. stupně zabýval záležitostmi půjček poskytnutých rodiči žalovaného do jeho podnikání, neboť závěry odvolacího soudu učiněné v této otázce, včetně hodnocení provedených důkazů (a to i důkazu znaleckým posudkem Ing. Pavla Kokiše), byly shledány Nejvyšším soudem ČR v pořádku (rovněž tvrzení, že pohledávky z uvedených půjček nebyly předmětem dědického řízení po [redacted] uplatnila žalobkyně již v předchozím odvolacím řízení).

V novém rozhodnutí rozhodne soud I. stupně o nákladech celého dosavadního řízení (§ 224 odst. 3 a § 243g odst. 1 o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné (§ 238 odst. 1 písm. k) o.s.ř. ve znění účinném od 30.9.2017).

V Táboře dne 3.10.2017

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Divíšková

Mgr. Pavel Příbyl v.r.
předseda senátu